

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Constitutiones Variorum Pontificum in præcedentibus Editionibus
desideratas, summoque studio hinc inde conquisitas complectens

Luxemburgi, 1741

9. Miramur plurimum &c. Excommunicatio Generalis Baronum Angliæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74452)

liorem statum divina gratia esse mutatum, ac per hoc ipsi & hæredes eorum sibi & hæredibus suis deberent promptius & devotius famulari: plena eis in veniendo, morando & recedendo securitate concessa; ita quod si forte nequiret inter eos concordia provenire, in curia sua per pares eorum, secundum leges & consuetudines Regni suborta dissensio sopiretur.

Verum antequam nuncii cum hoc provido & justo mandato rediissent, illi juramento fidelitatis omnino contempto, (cum etsi Rex eos injustè gravasset, ipsi tamen non debuissent sic agere contra eum: ut in causa sua iidem iudices & executores existerent) vassalli contra dominum, & milites contra Regem publicè conjurantes, non solum cum aliis, sed cum ejus manifestissimis inimicis præsumpserunt contra eum arma movere; occupantes & devastantes terras illius, ita quoque quod civitatem Londinensem, quæ sedes est Regni, prodicione sibi traditam invaserunt.

Interim autem præfatis nunciis revertentibus, Rex obrulit eis secundum formam mandati nostri justitiæ plenitudinem exhibere; quam ipsi omnino spernentes, cæperunt manus extendere ad pejora. Undè Rex ipse ad audientiam nostram appellans eis exhibere justitiæ coram nobis, ad quem hujus causæ iudicium ratione Domini pertinebat, quod ipsi sunt penitus aspernati.

Deinde obtulit illis ut tam ab ipso, quam ab illis quatuor viri eligerentur prudentes, qui una nobiscum subortam inter eos discordiam terminarent; promittens quod ante omnia revocaret universos abusus, quicumque fuissent in Anglia suo tempore introducti: sed nec hoc illi dignati sunt acceptare.

Tandem illis Rex proposuit, quod cum Regni Dominium ad Romanam Ecclesiam pertinere, ipse non poterat, nec debebat, absque nostro speciali mandato, quicumque de illo in nostrum præjudicium immutare: Unde rursus ad nostram audientiam appellavit; seipsum ac Regnum cum omni honore ac jure suo Apostolicæ protectioni supponens.

Sed, cum nullo modo proficeret, postulavit ab Archiepiscopo & Episcopis ut nostrum exequenter mandatum: Jus Ecclesiæ Romanæ defenderent actuerent eundem secundum formam privilegii Cruce signatis indulti.

Porro cum ipsi nihil horum facere voluissent; videns se omni auxilio & consilio destitutum; quicquid illi ausi sunt petere, non est ausus ipse negare. Unde compulsus est per vim & metum, qui cadere poterat in virum etiam constantissimum compositionem inire cum ipsis, non solum vilem & turpem; verum etiam illicitam & iniquam, in nimiam derogationem ac diminutionem sui juris pariter & honoris.

Quia vero nobis à Domino dictum est in Propheta, constitui te super gentes & Regna ut evellas & destrues, ædifices & plantes: Itemque per alium Prophetam, dissolve colligationes impietatis, solve fasciculos deprimentes: Nos, tantæ malignitatis audaciam dissimulare nolentes, in Apostolicæ sedis contemptum; Regalis juris dispendium, Anglicanæ gentis opprobrium & grave periculum totius negotii crucifixi (quod utique immineret, nisi per auctoritatem nostram revocarentur omnia quæ à tanto principe Cruce signato taliter sunt extorta, & ipso volente ea servare) ex parte Dei omnipotentis Patris, & Filii & Spiritus Sancti, auctoritate quoque Apostolorum ejus Petri & Pauli, ac nostra, de communi fratrum nostrorum consilio, compositionem hujusmodi repro-

bamus penitus & damnamus; sub interminatione Anathematis prohibentes, ne dictus Rex eam observare præsumat, aut Barones cum complicibus suis ipsam exigant observari: tam chartam, quam obligationes, seu cautiones, quæcumque pro ipsa, vel de ipsa, sunt factæ irritantes penitus & cassantes; ut nullo unquam tempore aliquam habeant firmitatem.

Datum Anagninæ, nono Kalendas Septembris, Pontificatus nostri, decimo octavo.

Excommunicatio Generalis Baronum Angliæ.

INNOCENTIUS EPISCOPUS.

Servus Servorum Dei, Vintoniensi Episcopo, Abbati de Redinge, & Pandulpho Ecclesiæ Romanæ Subdiacono, Salutem & Apostolicam Benedictionem.

MIRAMUR plurimum & movemur quod cum charissimus in Christo filius noster, Joannes illustris Rex Angliæ, supra spem Domino & Ecclesiæ satisfecerit, & præsertim fratri nostro Stephano Cantuariensi Archiepiscopo, & Episcopis ejus quidam eorum, minus quam oportuerit & decuerit, ad sanctæ Crucis negotium, Apostolicæ sedis mandatum & fidelitatis præstitæ juramentum debitum imò nullum habentes respectum; ei contra perturbatores Regni, quod ad Romanam Ecclesiam ratione domini pertinet dinoscitur, auxilium non præstitierint vel favorem, quasi conscii, ne dicamus socii conjunctionis iniquæ: quia non caret scrupulo societatis iniquæ, qui manifesto facinori definit obviare.

Ecce qualiter patrimonium Romanæ Ecclesiæ Pontifices præfati defendunt? Qualiter cruce signatos tuentur? Imò qualiter se opponunt his, qui destruere molliuntur negotium crucifixi? Pejores proculdubio Saracenis existentes; cum illum conantur à Regno depellere, de quo potius sperebatur quod deberet succurrere Terræ Sanctæ.

Unde ne talium insolentia, non solum in periculum Regni Angliæ, verum etiam in perniciem aliorum Regnorum, & maxime in subversionem totius negotii crucifixi valeat prævalere; nos ex parte Dei omnipotentis Patris, & Filii & Spiritus Sancti, auctoritate quoque Apostolorum ejus Petri & Pauli, ac nostra, omnes hujusmodi perturbatores Regis ac Regni Angliæ, cum complicibus & fautoribus suis excommunicationis vinculo innodamus, & terras eorum Ecclesiastico subjicimus interdicto.

Præfato Archiepiscopo, & Coepiscopis suis in virtute obedientiæ strictissimæ injungentes, quatenus nostram sententiam singulis diebus dominicis & festivis, pulsatis campanis & candellis accensis, solenniter per totam Angliam publicare procurent; donec satisfecerint Domino Regi de damnis & injuriis irrogatis, & ad ejus obsequium fideliter revertantur.

Univeris insuper ejusdem Regis Vassallis in remissionem peccatorum ex parte nostra injungentes, ut contra perverfos hujusmodi præfato Regi tribuant consilium & juvamen.

Siquis autem Episcoporum hoc nostrum præceptum neglexerit adimplere, sciat se ab Episcopali officio suspensum & subditorum obedientiam esse subtractam, quia justum est ut eis inferiores non obediant, qui suo superiori obedire contemnunt.

Ne igitur mandatum alicujus tergiversatione valeat impediri, excommunicationis causam prædictorum, cum cæteris quæ ad hoc negotium

I X.
Rymer.
Archiv.
Angl. Tom.
I. pag 208.

ANNO
1215.

per tinnerint, vobis duximus committendam : per Apostolica vobis scripta mandantes ; quatenus protinus omni appellatione postposita, procedatis sicut videretis expedire.

Excommunicatio specialis in Barones Angliæ.

INNOCENTIUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, Abbati de Abendune, Archidiacono Pictaviensi, & magistro Roberto Officiali Norwicensis Ecclesie, Salutem & Apostolicam benedictionem.

AD vestram volumus pervenire noticiam, quod nos nuper in generali Concilio constituti, excommunicavimus & anathematizavimus ex parte omnipotentis Dei Patris, & Filii & Spiritus Sancti, auctoritate quoque Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus, ac nostra, Barones Angliæ cum adiutoribus & fautoribus suis, qui Joannem illustrem Regem Anglorum Cruce signatum & vassallum Romanæ Ecclesie persequuntur; molientes ei Regnum auferre, quod ad Romanam Ecclesiam dignoscitur pertinere.

Insuper excommunicamus, & anathematizamus omnes illos qui ad occupandum, vel invadendum Regnum ipsum, aut impediendum euntes in ejusdem Regis succursum, operam vel opem impenderunt.

Et terras eorundem Baronum Ecclesiastico subijcimus interdicto.

Aggravamus etiam in eisdem fortius manus nostras, si nec sic à suo destiterint iniquo proposito, cum in hac parte peiores sint Saracenis: decernentes, ut si quis Clericus cujuscumque dignitatis, aut ordinis prædictas excommunicationis aut interdicti sententias violare præsumpserit, anathematis se sciat mucrone percussurum: & ni quantocius respuerit, ab omni officio & beneficio deponendum.

Quo circa discretioni vestræ, per Apostolica scripta præcipiendo, mandamus quatenus per totam Angliam publicare faciatis præscripta: eademque faciatis auctoritate nostra, sublato, cujuslibet conditionis & appellationis obstaculo, inviolabiliter observari.

Volumus etiam nihilominus & mandamus, ut quosdam Barones Angliæ, quos venerabilis frater noster Wintoniensis Episcopus, & dilecti filii Abbas de Reding, & magister Pandolphus Subdiaconus & familiaris noster, delegati à nobis, excommunicatos personaliter nominaverunt, quia ipsos in præscriptis culpabiles invenerunt, videlicet, cives illos Londinenses, qui fuerunt principales prænominate perverſitatis auctores; & Robertum filium Walteri, S. Comitem Wintoniensem, R. filium ejus, G. de Mandevilla, & Willelmum fratrem ejus, Comitem de Clare, & G. filium ejus, H. Comitem de Hereford, R. de Percy, E. de Vescei, J. Constabularium Cestriæ, Willelmum de Mumbrey, Willelmum de Albineto, W. filium ejus, R. de Ros, & W. filium ejus, P. de Brus, R. de Cresci, Joannem filium ejus, Ranulphum filium Roberti, R. Comitem Bigod; H. filium ejus, R. de Ver, Fulconem filium Warini, W. Malet, W. de Monte acuto, W. filium Mareſcalli, W. de Bello campo, S. de Kime, R. de Monte Begonis, Nicolaum de Stutevilla: nec non & alios in prædictorum judicium sententia nominatim expressos, cum complicitibus & fautoribus eorundem aucto-

toritate Apostolica excommunicatos per totam Angliam publicè denunciari faciatis: & ab omnibus arctius evitari, singulis diebus Dominicis & Festivis solemniter innovari, hujusmodi sententiam facientes ac denunciantes inviolabiliter observari: Civitatemque Londinensem Ecclesiastico suppositam interdicto; contradictores per censuram Ecclesiasticam appellatione postposita compescendo, magistrum etiam Gervasium Londinensem Cancellarium, qui sicut à iudicibus præfatis accepimus, dicti Regis, & suorum manifestissimus extitit persecutor, excommunicatum publicè denunciatis ac suspensum, graviore etiam pœna, nisi congruè satisfecerit, puniendum.

Quod si vos omnes, &c.

Datum Laterani, decimo septimo Kalendas Januarii, Pontificatus nostri: Anno decimo octavo.

HONORIUS III.

PONTIFEX CLXXIX.

ANNO DOMINI MCCXVI.

Honorius Romanus antea dictus Censius Sabellus, Innocentio successit anno 1216. A Scotis Anglis, & Francis haud pauca tributa exegit: S. Dominici ordinem Pontificiâ firmavit auctoritate, mox magistri sacri Palatii munus fundavit: Petrum Cortenæum Imperatorem Constantinopolitanam coronavit. Obiit anno 1227. (*Magni Bullarii Romani, Tom. I. hujus Editionis Luxemb. 1727. fol. 63.*)

Prælatos Hiberniæ arguit, quod pullulantem inter subditos hæresim tolerarent: anno 1219.

HONORIUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis & dilectis filiis cæteris Ecclesiarum Prælati, & capitali per Hiberniam constituti, Salutem & Apostolicam benedictionem.

EXPECTAVIMUS hætenus, expectantes si monitis & statutis concilii generalis, exculsa Domini Sabaoth vinea florisset, si Aaron virga turgentibus gemmis erupisset in flores & dilatatis foliis amigdala produxisset, si geminasent mala punica, & ficus produceret grossos suos: quia ficus præcoctas anima Sponhi desiderat & sponsa diligit botros cypri. Sed ecce dolentes dicimus ante messem seges effloruit, & vinea ferè rota & ficus ac virga magis aruit, & vindemiator manum ad carcillum non revocat: sed sic semper vindemiat, quod post vindemiatores racemos aliquos colligere vix valet. Nam unusquisque ferè in viam suam abiit, & ad suam negotiationem revolat à regiis nuntiis damnabiliter se excusans. Jam quidam ministri Altaris sicut jumenta non solum in stercore computrescunt; sed peccatum suum velut Sodoma prædicant, nec abscondunt, facti ruina & laqueus populorum. Quidam etiam Ecclesiarum Prælati, qui gladios ancipites in suis manibus acceperunt, ad faciendam vindictam & increpationes in populis, errantes non

ANNO
1216.

ANNO
1216.

I.
Ex Anecd.
Martene
Tom. I.
Col. 875.